

nes efterhaanden til den Dag, de ere pari værd. Hypotekbanken behøver nemlig ikke at sælge af sin Beholdning, fordi den ikke har nogen Udbetalingspligt. De af den udstedte Obligationer forfalde jo i Rater, som den kan beregne i Forvejen, lige saavel som de Obligationer, den ligger inde med, modnes i Rater og indløses i Rater, som den ogsaa kan beregne. Derfor tror jeg, i Modsætning til det ærede Medlem, at det er rigtigt at optage Obligationsbeholdningen til Indkøbskurs og ikke til vekslende Dagskurs.

Finansministeren (Brandes): Den ærede Ordfører berørte Spørgsmaalet om Regnskabsaaret for Tiendebanken og Hypotekbanken, som nu er forskelligt. Grunden, hvorfor man i dette Øjeblik har et forskelligt Regnskabsaar for de to Banker, der styres saa tæt ved hinanden, er den, at det er billigere paa den Maade, som nu er institueret. Hver Gang Regnskabet skal afsluttes, kræves der meget Arbejde dertil, og hvis man skulde afslutte begge Regnskabsaar samtidig, vilde dette Arbejde forøges for Banken og kræve yderligere Medhjælp. Da det altsaa er billigere, og da der ingen Skade sker derved — jeg forstod ogsaa den ærede Ordfører saaledes, at han mener, der ikke kan ske nogen Uregelmæssighed derved —, har man ment, det var rimeligere at holde de to Regnskabsaar ud fra hinanden. Tiendebanken er ikke kasseførende, og derved er jo Muligheden for Uregelmæssighed udelukket. Hvis Udvalget imidlertid ere enigt om, at man anser det for heldigt, at begge de to Regnskabsaar blive Finansaaret, vil det ikke kunne støde paa nogen væsentlig Modstand hverken naturligvis fra Hypotekbankens eller fra Finansministerens Side. Man kan altsaa instituere det, naar det ønskes, det er blot Spørgsmaal om en lidt større Bekostning for Banken.

Det andet Punkt, den ærede Ordfører berørte, angik Renteberegningen, som nu opføres som en Saldopostering: indvundne Renter og udbetalte Renter stilles imod hinanden, og Overskuddet opføres alene i Regnskabet. Dette kan meget lettere end det foregaaende Spørgsmaal lade sig ordne efter det udtalte Ønske. Ønsker man, at Renter, der skulle udbetales, staa paa den ene Side, og Renter, der skulle indbetales, ere paa den anden Side, vil det lade sig ordne med stor Lethed, og er det Udvalgets Mening, som nu er kommen til Orde ved den ærede Ordfører, skal jeg gøre Bankens Direktion opmærksom paa, at der

er et saadant Ønske hos Folketinget. Paa dette Punkt kan jeg altsaa ganske imødekomme det ærede Udvalg.

Naar jeg derimod kommer til det Punkt, den ærede Ordfører berørte angaaende § 15 i Hypotekbankloven, hvori det hedder: „Ved Aarsregnskabet Afslutning opgøres særskilt, hvor vidt Værdien af Bankens baandlagte Obligationsbeholdning fuldt dækker Bankens Forpligtelser efter de i Kraft værende Hypotekbankobligationer“, maa jeg dertil sige, at denne Bemærkning i Lovven vist skal forstaas rent nominelt. Der er Dækning til Stede, derom kan der ikke være Tvivl. Men saaledes som det er, at man udsteder Hypotekbankobligationerne og ikke kan sælge dem til pari — hvad man jo ikke kan —, vil der altid her være en Difference, og den fremtræder saa i Regnskabet som en Kursdifference, der i Virkeligheden maa lægges til Obligationsbeholdningen. Dertil tror jeg, der ikke er noget at sige, og den virkelige Sikkerhed er til Stede ogsaa af den Grund — jeg kommer senere til det samme Punkt —, at den indkøbte Obligationsmasse er sin nominelle Pris værd, fordi den ikke skal sælges, men kun udtrækkes, og derved vil der i Virkeligheden være den behørigte Dækning for de udstedte Hypotekbankobligationer. Rimeligere vilde det maaske kunne tænkes at være, om man en Gang gjorde en Forandring paa dette Punkt. Hvis denne Lov skal revideres, tror jeg, man meget nemt vilde kunne komme til en noget bedre Affattelse, som vil kunne dække dette Ønske.

Det tredie Punkt angik Reservefonden. Den ærede Ordfører ankede over, at der fandt Afskrivning Sted hvert Aar for det Overskud, som kom frem ved Bankens Regnskab, og mente, at Overskuddet skulde tillægges Reservefonden. Jeg tror ikke, det er muligt at gøre dette af den Grund, at hvis Reservefonden naar en vis Størrelse, skal deraf overføres til Grundfonden, og overfører man til Grundfonden, skal man atter kunne forøge, hvad der kan udstedes af Hypotekbankobligationer, og det vilde vistnok være uheldigt, om man gjorde dette, naar netop denne Afskrivning paa Overskuddet kommer til at berøre Forholdet imellem de udstedte og de indkøbte Obligationer. Jeg tror, at Afskrivningen er berettiget og naturlig.

Saa var den ærede Ordfører inde paa det samme Forhold som den sidste ærede Taler, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), nemlig Spørgsmaalet